

# BUITEN

15<sup>E</sup> JAARGANG N<sup>O</sup>. 42.

ZATERDAG 15 OCTOBER 1921.



GEZICHT OP DEN TOREN VAN DE KATHEDRAAL TE FIESOLE.



Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

LIEN (15), UIT HET FRANSCH VAN ANDRÉ LICHTENBERGER, VERTAALD DOOR E. A. C. BUNK . . .	BLZ. 494
TEXEL, DOOR R. V. O., GEÏLLUSTREERD . . .	BLZ. 496—499
IN NAPELS' HALFДУИСТЕР (SLOT), UIT HET ITALIANSCH VAN ROBERTO BRACCO . . .	BLZ. 498
FIESOLE, DOOR M. DE ROUVILLE. GEÏLL. . .	BLZ. 493, 500—501
EEN VAN LIMBURG'S MERKWAARDIGSTE KASTEELLEN PUBLIEK VERKOCHT, DOOR A. J. A. FLAMENT, GEÏLLUSTREERD . . .	BLZ. 502—503
WESTFRIESCHE SPREEKWIJZEN, DOOR J. SCHUITMAKER CZ. . . . .	BLZ. 503
LEVEN EN STRIJD IN DE WILDE NATUUR (2), DOOR F. ST. MARS, GEAUTORISEERDE VERTALING VAN S. J. PARENTZ—SCHÖNBERG . . . . .	„ 504
DRIE POSEURS, ILLUSTRATIE . . . . .	„ 504

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

*Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten”. Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's.*

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.



## LIEN.

(15) *Uit het Fransch van ANDRÉ LICHTENBERGER.*

**L** IEN slaakt een gil. Wil je weggaan! Maar onverschrokken vervolgt de krab haar weg. Zij raakt den schoen aan. Lien schreeuwt het uit, trappelt met den voet. Zij glijdt uit op het zee gras. Papa komt juist op tijd om z'n dochttertje midden in den pool uit alle macht te zien zitten schreeuwen. De krab zit stellig onder haar gevangen. . . Ze voelt de scharen in haar billen bijten.

Papa helpt z'n dochttertje overeind en is een beetje boos. Gelukkig is het warm. Een zitbad is niet zoo erg. En de krab is heelemaal verdwenen in de opschudding. Ze moeten maar weer aan 't werk gaan.

Maar Lien, ontdaan over haar avontuur, wil liever niet meer alleen blijven. Zij vreest de hinderlagen van de krabben, die zich over haar zuster willen wreken. Zij wil alleen met Papa meegaan en hem helpen, als hij haar noodig heeft. Bovendien is de tegenwoordigheid van haar visch voldoende om haar afleiding te verschaffen.

„Wat ziet hij er verstandig uit! Bobby zal wel verbaasd zijn, als hij hem ziet!”

„Waarom zou je dien visch meenemen? Hij is niet eetbaar.”

Lien's gezicht wordt vuurrood van verontwaardiging. Papa verbeeldt zich toch niet, dat ze dien visch zal opeten, dien lieven visch, die haar al een beetje kent? Zoo wreed is ze niet. Neen, ze zal hem in een flesch doen om hem te bewaren, om hem te temmen.

„Maar hij zal doodgaan”.

Neen, hij zal niet doodgaan. Dat verdriet zal hij Lien niet willen aandoen. Hij is veel te lief om dood te gaan. Ze zal zoo goed voor hem zorgen! Lien zal een druppel wijn in het water doen om hem te versterken en ze zal iederen dag versch brood voor hem kruimelen. Zoo zal hij haar gauw kennen. En dan zal ze hem een naam geven. Hij zal komen, als ze hem. . . als ze hem Eduard noemt. Dat is een aardige naam, hé? Hij zal met haar mee gaan wandelen.

„Eduard, Eduard!”

Met 'n vlelend stemmetje roept Lien 't ongelukkige beestje.

„Hij heeft z'n staart bewogen. Hij kent z'n naam. Hij is heel, heel lief.”

„Maar Lien, een visch kus je toch niet!”

„Maar ik houd van hem!”

Eduard, die erg aan het leven gehecht is, verdraagt de vermoenissen van den terugtocht naar huis en wordt in de beloofde flesch overgebracht. Hijgend aanschouwt hij door de glazen wanden de gezichten van Mama, Bertha en Bobby, wien verzocht wordt hem te bewonderen. En Jack, die ook komt opdagen, mengt zich in de algemeene opgetogenheid.

Maar Eduard betuigt niet den minsten trots zijn bekoorlijkheden te hooren prijzen, evenmin verwaardigt hij zich gehoor te geven aan de uitnodigingen, die tot hem gericht worden, om te zwemmen. Maar als zij menigvuldiger worden, opent hij den bek. . . om te spreken? Neen, hij gaapt eenige keeren, keert zich half om, springt twee of driemaal en laat z'n dik, wit buikje zien.

„O, ik geloof, dat Eduard ziek is”.

Bertha, die in consult geroepen wordt, geeft inderdaad weinig hoop. Hij gaat dood.

„Maar ik wil het niet. Dat doet me te veel verdriet. We moeten hem verplegen.”

't Is een hopeloos geval. De menschelijke wetenschap staat onmachtig. Eduard's doodsstrijd begint. Z'n buik beweegt niet meer. Hij is dood.

Een oogenblik blijft Lien peinzend staan. Het huilen staat haar nade dan het lachen. Maar ze strijd ertegen en zegt flink:

„Dat verwondert me niets. Ik had Papa wel gezegd, dat we een beetje wijn in 't water moesten doen ter versterking.”

Zal deze ramp tenminste een les zijn en zal men in 't vervolg naar Lien luisteren? Een laatste plicht blijft te vervullen: Eduard een eervolle begrafenis bezorgen. Eduard wordt in een leeg lucifersdoosje gelegd. En een plechtige stoet maakt zich gereed hem naar zijn laatste rustplaats te brengen. Jack met z'n schop op den schouder, is de doodgraver. Bobby met een servet onder den arm, zingt een slepend lied, dat een heel geschikt gebed voorstelt, en Lien huppelt met de doodkist in de hand. En ze is zoo voldaan, dat ze Jack en Bobby die een beetje jaloersch zijn over hun ondergeschikte rollen, plechtig belooft: „Morgen zal ik drie visschen meebrengen. Dan hebben we ieder onzen doode en maken we een heel kerkhof. Dat zal leuk zijn.”

### XXI. DE MISDAAD.

Het is een loome, onweerachtige namiddag. Men hoort 't gerommel van den donder in de verte. De zee is als van lood. De zenuwen trillen.

Voor den tienden keer vandaag zijn Jack en Lien aan het kibbelen. Het is onuitstaanbaar dat Lien bij 't bouwen altijd haar zin wil doordrijven. Jack zet z'n gebouwen graag volgens een goed opgemaakt plan in elkaar en maakt alles tot in de onderdeelen keurig netjes af. Lien bedenkt onbestaanbare paleizen, waarvan ze al genoeg heeft, als ze nauwelijks aan 't werk is. Nu hebben haar onevenwichtige luimen al verscheiden malen de verwoesting van 't gemeenschappelijk werk veroorzaakt.

Jack is er boos om geweest, Lien heeft het wel gezien: door een natuurlijke neiging van haar karakter is ze nog humeuriger geworden. In den tijd van twintig minuten heeft ze vier ontwerpen van versterkte dijken omgegooid en ze heeft dit vergezeld doen gaan van onheusche bejegeningen aan 't adres van haar medewerker. Jack's geduld is dan ook ten einde. Hij heeft verklaard, dat hij er genoeg van had: in 't vervolg zal hij van zijn kant werken en Lien van den haren.

Jack's besliste toon heeft Lien geïmponeerd. Bezorgdheid voor haar eigen waardigheid belette haar dan ook te protesteeren. Ze heeft alleen verachtelijk gezegd:

„Goed, mijnheer, we zullen zien, wie 't mooiste kasteel zal bouwen.”

En beiden zijn ze aan 't werk getogen op een afstand van vier meter van elkaar. Volgens een vast plan is Jack bezig een vestingwal te maken rondom een versterkt kasteel. En uit zucht tot tegenstelling graaft Lien een kuil, zoo diep dat — zegt ze zacht, maar goed verstaanbaar — zij erin kan. en een zekeren boozen mijnheer, dien ze kent, niet meer zal zien. Jack antwoordt niet en gaat door met z'n verschaning. Een oogenblik later houdt hij op om z'n voorhoofd af te vegen en werpt een blik op het werk van z'n concurrentje. De geweldige afgrond, waarvan gesproken, is wel zoo diep als een

mokkakopje. Hij kan zich niet weerhouden een hoongelach te laten hooren, dat afgebroken wordt door een uitroep. Lien heeft in 't vuur van haar arbeid, of, wie weet, uit geniepige kwaadwilligheid, een vollen schep zand in de sloot van de vesting gegooid en een prachtig kanteel vernield.

Jack zegt hard:

„Ik verbied je mijn vesting kapot te maken.”

Maar Lien haalt de schouders op. Het is haar schuld riet, dat Jack zijn wal te dicht bij den kuil gemaakt heeft. Zij moet haar zand ergens gooien; zij gooit het, waar ze 't maar kwijt kan. Het onweer komt nader. Jack's goede humeur heeft vanmiddag te veel aanvallen te verdragen. Hij schreeuwt:

„Ik verbied je nog eens zand op mijn wal te gooien. En pas op als je 't toch doet!”

En hij zwaait dreigend z'n ijzeren schop. Lien is een beetje geïntimideerd door deze manier van optreden, die haar neef zoo weinig eigen is, ze kijkt hem zonder een woord te zeggen aan en als ze zich dan weer aan 't werk zet, gooit ze 't zand naar een anderen kant. Maar zoo gemakkelijk is de booze geest niet overwonnen. De verleiding te onderzoeken tot welke heftigheid Jack, de vreedzame, zich kan laten meesleepen, is groot. Lien zal hem heusch niet opzettelijk plagen. Maar nietwaar, als ze bij toeval wat zand naar zijn kant gooit, is 't toch haar schuld niet. En er vallen van tijd tot tijd, zonder dat ze weet hoe, eenige korrels dichter bij 't trotsche gebouw.

Jack wordt geheel en al door zijn arbeid in beslag genomen. Met behulp van kunstwerken heeft hij over de sloot een prachtige ophaalbrug geslagen. Nat zand wordt stevig gestut door een netwerk van stukjes hout. 't Is een prachtwerk. Hij gaat achteruit om van 't perspectief te genieten. O schrik! een soort lawine komt naast hem neervallen, de ineengestorte stukken vallen tot in de sloot. Nog een paar centimeters en 't groote werk zou zelf vernield zijn.

Jack keert zich woedend om en gooit met een goedgemikten schep zand den bewusten kuil, waarin Lien heelemaal zou verdwijnen, voor drie kwart vol. De wraakneming laat niet op zich wachten. Lien vliegt met een krijgsgeschreeuw op hem toe.

„Wacht, leelijkerd!”

Vergeefs probeert Jack haar tegen te houden. Zij ontglipt hem, slaat een reusachtig stuk muur en den vestingtoren neer en springt met de voeten aaneen op de ophaalbrug, die instort. Dat is te veel. Jack is woest, licht z'n ijzeren schop op en laat ze krachtig op Lien's blooten arm neerkomen. Ze roept: „Au!” en met veranderde stem:

„O, je hebt me pijn gedaan.”

Jack blijft onbeweeglijk staan, besluiteloos. En plotseling komt er bloed uit de wond te voorschijn, stroomt over den arm, op 't jurkje. Lien gilt opnieuw, schel:

„O, het steekt!”

Iedereen loopt haastig naar 't gewonde Lientje toe. Het gejammer van Bertha en Lizzie heeft zelfs de oude Honorine uit haar keuken gehaald. Bertha houdt de kom vast en zij stelt zacht 't bloed met 'n goed schoon lapje, terwijl Lizzie een reep wit linnen klaar maakt.

Bij de kreten van schrik, die bij haar thuiskomst geslaakt werden, bij 't zien van haar bloed en omdat het een beetje stak, heeft Lien eenige tranen vergoten, die haar zenuwen ontspannen hebben. Maar te midden van de algemeene troostwoorden, heeft ze niet lang medelijden gehad met zich zelf. Het is een heele eer 't middelpunt te zijn van aller aandacht; en Lien is van nature niet kleinzeurig. 't Is trouwens heel interessant het bloed uit 't wondje te zien komen. Zooveen was 't een heele stroom: tweemaal moest de kom ververscht worden: dat is heerlijk. Maar nu mindert het al. Straks zal 't over zijn. Er komen alleen nog maar droppels, die dikker worden: als ze gaan rollen, plukt Honorine ze handig als roode bloemen. Dat is heel leuk. Met nog natte wangen, begint Lien te lachen en zegt tegen Jack:

„Kijk eens, hoe grappig ik bloed.”

Van 't oogenblik af, dat 't onheilgebeurde, is Jack stom van diepe onsteltenis. Zoodra zijn schop neerkwam, stond hij als aan den grond genageld door z'n misdaad. Toen hij 't bloed zag stroomen, voelde hij een kramp in z'n buik en liep er iets ijskoude over z'n rug. En de stroom van verwijten, die over hem losbrak, was niets vergeleken bij 't verontwaardigde protest van zijn geweten. Want dat is streng en nauwgezet, het geweten, dat jongenheer Jack's vader, militair en hugenoot, bij z'n zoon ontwikkeld heeft. Is 't wel mogelijk, dat hij Jack, de man, de oudste, dat magere armpje zoo heeft doen bloeden op gevaar af van het te breken, op gevaar af van

nog erger? ... Als hij haar aan den slaap had getroffen — Honorine zei het zooveen — had hij z'n nichtje kunnen dooden. En 't is maar toeval, dat het niet gebeurd is. In z'n woede zou hij overal geslagen hebben. Dan zou 't net geweest zijn als in het gemengde bericht. Lien zou dood zijn. Hij een moordenaar. — Dood. . . . graf, kerkhof. —

Moordenaar. . . rechtzitting, de guillotine. . . Hij blijft staan met dichtgeknepen keel en knikkende knieën. . . En midden in die gedachten, in den afschuw, dien hij voor zich zelf voelt, komt een spottend stemmetje:

„O Jack, kijk eens hoe grappig ik bloed.”

Zooiets heeft hij nog nooit gezien. Het slachtoffer, dat z'n moordenaar uitnodigt mee te lachen om z'n misdaad. . . Ja, ze is vreemd, dat nichtje van Jack. Wie had 't kunnen gelooven?

Zij, die zoo dikwijls plagerig is en doordrongen van haar rechten, spreekt hem toe, als hij zich zoo schuldig gemaakt heeft jegens haar, alsof er niets aan de hand was. Jack is kleinzeurig. Hij weet wat een goede snee is. Op 't oogenblik zelfs, dat het bloed stroomt, vraagt ze den schuldige, er met haar om te lachen. . . In weinige seconden is het alsof dat schandelijke verleden, dat zoo zwaar op Jack's hart drukte, voor haar niet bestond. Er is een ongeluk gebeurd. Ja zeker. Maar waarom zouden ze daar lang over praten? Nu is er een merkwaardig verschijnsel waar te nemen; 't is dus heel natuurlijk er Jack, haar gewonen speelmakker, bij uit te noodigen. . . Jack is niet in dezen gemoedstoestand. Hij wordt week; en de te hevige emotie, die hij zooveen ondervonden heeft, zoekt een uitweg. . . Z'n neus prikkelt hem. Hij voert een vergeefschen strijd. Met 'n raar onverwacht geluid, ontsnapt een diepe snik z'n borst.

De meiden kijken elkaar aan, terwijl ze medelijdend het hoofd schudden. Maar Lien kijkt hem ontsteld aan. Heel dikwijls heeft haar Mama betreurd, dat zij niet vatbaar was voor berouw en heeft ze zich verdrietig bezorgd gemaakt over dit cynisme. Dit is een grove psychologische dwaling. Het is niets anders, dan dat Lien's levendige, vlotte, dartele natuur niet geschikt is lang bij 't verleden te blijven stilstaan. Wat voorbij is, is voorbij, een oud dood iets zonder belang. Het interessante, dat is 't tegenwoordige oogenblik, vanwaar we naar de toekomst jagen. Al 't andere is afgezaagd. Dat is Lien's onbewuste filosofie. De herinnering aan haar vroegere misdrijven plaagt haar dan ook niet, evenmin als de gedachte aan de straffen, die zij gekregen heeft: dat alles is al zoolang geleden! Maar om dezelfde reden is wrok haar even vreemd als berouw. En met diepe onsteltenis ziet ze de tranen van haar neefje vloeien. En ze roept:

„Maar kijk nu toch dien Jack! Ik geloof, dat hij gek is. Jij bloedt toch niet.”

En zij miskent zoo oprecht de eerlijke, deugdzame oorzaak van deze wanhoop, die uit een zoo geheel andere natuur dan de hare voortkomt, dat ze zich geweldig moet inspannen en Lizzie 't haar met veel woorden moet uitleggen, eer ze begrijpt: dat zij een slachtoffer is, dat haar neefje zich heel erg schuldig gemaakt heeft jegens haar en dat ze hem vergiffenis moet schenken. Dat lijken haar wel veel groote woorden voor een slag met de schop. Als zij die gegeven had zou ze er zich niet zooveel van aantrekken; nu heeft zij hem gekregen, maar dat is haast toeval, en ze had hem erg geplaagd, dien armen Jack! Maar als ze erop gesteld zijn, is 't haar goed, zij wil wel slachtoffer zijn. Hij is wel vriendelijk haar vergiffenis te vragen. Maar nu alles vereffend is, is er geen reden die sentimenteële scènes te rekken: als ze eens over iets anders praatten?

En terwijl Bertha een zakdoek om haar gewonden arm bindt, zegt ze:

„Hoor eens, Jack, je moet niet meer huilen, ik heb je immers vergeven. Je krijgt er een heel rooden neus van. Maar laten we dokter en gewonde spelen. Dat zal heel leuk zijn!”

Als de zaken zoo staan, kun je onmogelijk ernstig verdriet blijven hebben. Jack's tranen moeten wel drogen. Van beul dokter geworden, gaat hij met z'n vroolijk slachtoffer mee, en weldra klinkt opnieuw hun lachen over 't strand, aan de zee van lood.

Lien, kleine Lien, schalksche, onstuimige pop, wie weet, als de groote levensbeproeving komt of jij je er niet dapperder doorheen zult slaan dan de kudde sombere zielen en angstvallige gewetens, die een menschenleven in duisternis hullen door ijdel berouw over wat voorbij is en ijdele vrees voor de toekomst!

(Wordt vervolgd).



TEXEL. GEZICHT VAN DE DUINEN OP HET DORPJE DE KOOG.

## TEXEL.

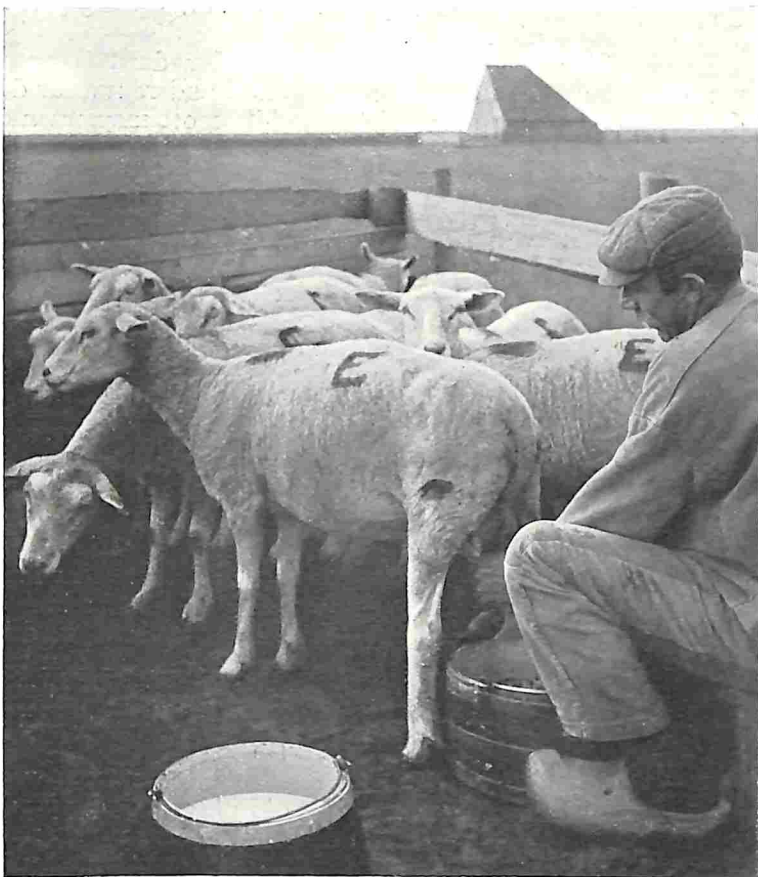
**D**E reiziger, de luitenant, de schilder zaten met mij aan tafel.

„Ik ben hier om zaken te doen”, sprak de eerste, „ik ben al vaak op Texel geweest, maar heb 't nooit verder gebracht dan Oude Schild, waar mijn klant woont. En ik weet alleen, dat het eten hier best is.”

„Ik,” zei de officier, „wil de schapenboeren aan hun verstand probeeren te brengen, dat vrijwillige dienstplicht de eerste taak van een vaderlander is. Als ze 't maar snappen. Anders raak ik ten langen leste toch nog mijn baantje kwijt.”

„En ik,” sprak eindelijk stil de oude kunstenaar, „doe geen zaken, en houd niet van bloedvergieten, ook niet terwille van het vaderland. Maar dit stukje van Holland heb ik doorgezwoven van Z. naar N., van W. naar O. En ik zag er de schoonheid van zijn prachtige boerenhuizen, met de hooge punttaken, van het breede, wijde strand, van het moeras, de broedplaats der duizenden zeevogels, waar het riet en de duindoorn groeit. Ik heb de hooge, hooge luchten herkend in de blauwe, helle oogen der strandjutters en schapeboeren en tarwe en vlas zien deinen in het Eierland. O, en de witte schapen in de Mient, en de kleine, beschutte tuinen van Burg. Schoon is Texel!”

Ja, schoon is Texel, voor wie oogen heeft om te zien en



TEXELSCHE SCHAPEN.

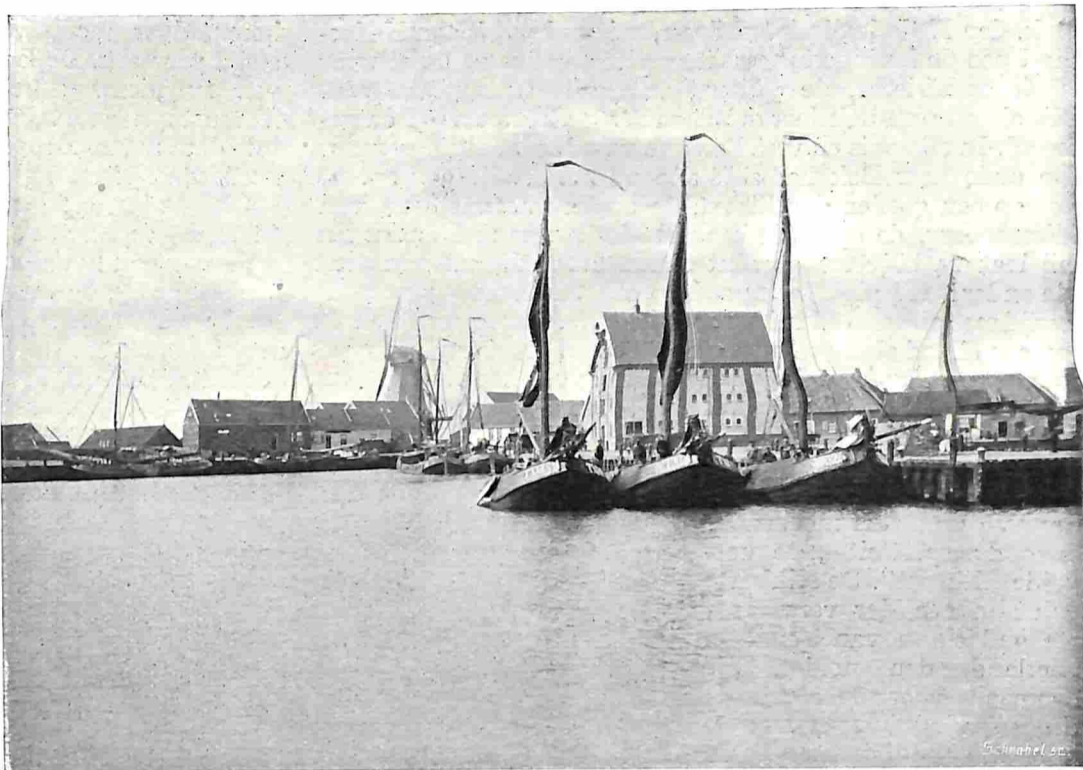
ooren om te hooren. Al aanstonds treft ons, als we de haven van Oude Schild, het visschersplaatsje in het Z. O. van het eiland, binnenstroomen, de rijke pracht der donkere vischnetten, hangende over den havenmuur. En langs den dijk op de zware keien ligt zeewier te drogen; straks zal het overal heen worden geëxporteerd. Immers wierdrogerij en visscherij zijn de voornaamste takken van bestaan voor de bewoners van Oude Schild. Achter den dijk liggen de hooge zolders der lage huisjes volgestast met zeewier, dat binnengehaald wordt aan de voorzijde van den houten geschilderden gevel, boven een steenen onderpui, door een luik, zoo groot als een gewone straatdeur. Deze huisjes lijken een duodecimnabootsing van de statige boerenbehuizingen, die reeds dadelijk op den weg van Oude Schild naar de hoofdplaats van het eiland, den Burg, den bezoeker veroveren door hun harmonischen en deftigen bouw. De moderne architecten gingen ongetwijfeld voor hun landhuizen in de leer bij de oude bouwmeesters, die zoo vanzelfsprekend het lage huis en de lage stalling bekroonden met een ten hemel reikend puntdak, stroogedekt, diep-bruin van tint, waaronder het hooi voor den winter wordt geborgen. Slechts de overhangende rand is van pannen, meestal roode, gemaakt, opdat de paarden, langhalzig, het dak niet havenen. De boerderijen op Texel bestaan gewoonlijk, even als dat in Friesland het geval is, uit een voorhuis, waardoor men naar de stallen komt, dus niet als in Noord-Holland, waar de stal tegelijkertijd als „hall” dienst doet. Er zijn verscheiden vertrekken: de keuken met estriken vloer, waar een geel geverfde welpomp even gemakkelijk het water geeft als de beste duinwaterleiding. De Texelaars hebben dan ook nimmer watergebrek; wel is het water sterk ijzerhoudend, maar overal komt 't overvloedig uit den bodem. Uit de keuken komt men in een ruimen kelder met geel-groen-geglazuurde estriken geplaveid; groote boterpotten bergen den huisvoorraad. Vroeger werd de put in den kelder, die met een ondergronds verwulfsel onder 't heele huis doorliep, aangebracht, niet bepaald tot gemak der huisvrouw. Het geschiedde, omdat de bodem van den kelder los in het zand werd gelegd, het overtollige water diende te worden weggewerkt en daarvoor werd dan de put gegraven. Maar gaan we verder op onzen tocht door het huis. Boven den kelder bevindt zich een opkamertje, door de tegenwoordige bewoners als pakkamertje gebruikt, met het resultaat, dat een antiek kabinet en een antieke latafel, pi'teitloos onder afschuwelijke bruine verf gezet, er een laatste toevlucht hebben gevonden. De glimmende mahoniekast neemt de eereplaats in de huiskamer in. En dat in weerwil der antiquairs-strooptochten over het gansche eiland, waardoor er op heel Texel, behalve bij de deftige oude boeren haast geen stukje oud porselein of andere mooie resten uit vroeger eeuw worden aangetroffen.

Uit de keuken komen we in het zomervertrek, een ruime kamer, wit gestucadoord, het houtwerk glanzend lichtblauw geverfd, de bedstee afgezet met gouden bies; daarnaast het wintervertrek, prachtig diep-groen geschilderd. En overal bedsteden, kasten, balken-zoldering. De schoorsteen in deze woning was helaas gemoderniseerd; in de oude huizen is of de bovenbouw geheel betegeld of we vinden er nog de

schouw, in de bovenhoeken vaak met afbeeldingen van paarden gesierd. Andere woningen hadden schoorsteenen, die vier vertrekken gelijk konden verwarmen, ze waren in de hoeken der kamers geplaatst en vormden op zichzelf haast één vertrek. Men wees me een huisje, niet al te groot, waar zich zulk 'n schoorsteen nog zou bevinden. Maar de ontvangst was er niet al te hartelijk; de stugge oude vrouw beweerde, dat er geen resten meer van dat monumentale werk op haar zolder waren. „Daar komen we nooit en een kelder hebben we ook niet,” zei ze. Een even openstaand zoldervenster loochende haar bewering; haar man, van de strandjuttende Tesselaren een der meest geduchte, had blijkbaar op zolder en in kelder zijn voorraden voor het weinig-ziend gerechtelijk oog verborgen.

Want gejut en gestroopt wordt er op Texel, heel van zelfsprekend. Het wordt door niemand als misdrijf geacht. Hoe is 't ook anders mogelijk, waar een urenlang, eenzaam en onvergelyklijk breed strand, met diepe duinenrij daarachter, zelfs den niets kwaads willenden vreemdeling de wijdeste perspectieven in zake strandrooverij en helerij opent. Hoe zal zich dan iemand verwonderen, als de leerling op school op de vraag van de juffrouw: „Wat komt er met Westewind?” antwoordt: „Hout, juffrouw!” En als dat hout zelfs gevonden wordt bij den strandvonder-veldwachter, hoe moeten de anderen er dan over denken! Wat niet belet, dat de politie ook wel ontdekte, dat een jutter de sloot achter zijn huis met parketvloerplankjes had gedempt! Eens zelfs is het gebeurd, dat een veearts en een ontvanger op de eendenjacht bij een boer binnentraden en om wat zeepsop vroegen om de handen te wasschen. „Ga maar mee,” zei de boer, en hij bracht ze in den stal, waar een kamerhooge ton zeep stond! „Een gegeven paard moet je niet in den bek zien,” zei de veearts en de ontvanger deed er het zwijgen toe!

De echte strandjutter is van ieder ander te onderscheiden. Lang en mager, met lichtblauwe oogen, die tegelijk sluw en wijd de wereld in turen, gekleed in kleeren, vaal van kleur, haast niet te onderscheiden van het zand der zee, loopt hij uren en uren langs het strand, een touw over den rug, een juten zak daardoor getrokken, een bijl in den gordel. Hij tuurt en altijd vindt hij iets. Zelfs al is het een haast waardeloos prul, een rieten mandje, een flesschenomhulsel, alles is van zijn gading. Hij weet veel, maar zegt weinig. „Als je hier iets op het strand vindt” en hij wijst breed over de oneindige zandvlakte, waar, behalve de meeuwen, geen levend wezen te zien is, „dan krijgt de politie het natuurlijk nooit.” Een vat wijn, of vet, of arak, al wat de zee aan land spoelt, wordt in de duinen gerold en daar begraven. Dan komen de jutters 's nachts en halen 't weg. Als 't te zwaar is voor menschenhanden, dan komt de boerenkar met twee paarden eraan te pas. Maar 't is niet meer als vroeger, want er vergaan nu maar heel weinig schepen op de Texelsche kust. Een enkele bom, maar de stoomschepen weten zich bijna altijd wel te bergen. De vuurtoren, die in 1864 werd gebouwd, is de redding voor talloos velen. Het laatst was er een schipbreuk, een jaar of zes geleden. Toen strandde er een Noorschip, omdat de vuurtoren niet brandde. Want 't was in de oorlogsjaren. Maar vroeger! Dan was er werk aan den winkel voor



DE HAVEN VAN OUDE SCHILD.

de jutters. En voor de redders. Want al gebeurde 't, als bij die van Callantsoog, dat ze de kisten der schipbreukelingen plunderden en de ellendige drenkelingen, naakt en verstijfd van het ijskoude water, een jammerlijken dood lieten sterven, al nam men grif de piano van den Engelschen dokterszoon, die het land zwemmende, met inspanning van al zijn krachten, wist te bereiken, maar toen van uitputting stierf, toch ontzagen dezelfde mannen zich niet hun leven te wagen om de slachtoffers der zee te redden. Kapitein Liebmann, van de Hamburger bark De Windspiel, geladen met vaten Maryland tabak, die strandde beoosten de Koog ter hoogte van den Duivenkelder, werd, toen de boot, waarmee hij van boord ging, dadelijk omsloeg, gered door Texelsche jonge mannen, die een stevige keten vormden door handreiking en zich zoo te water begaven. 't Was een vreeselijke nacht; nog 9 schepen strandden. Aan die redding nam deel de tegenwoordige oud-notaris Coninck Westenberg, die, als zoon van den Tesselschen vice-consul van Brittanië, België, Noorwegen en Zweden, tevens directeur der Reddingsmaatschappij, altijd tegenwoordig was, als er een schip strandde. De oude heer Westenberg deelde met den grootvader van Edward



OUDE SCHILD, VAN DEN ZEEDIJK AF GEZIEN.

Bok, den Nederlandsch-Amerikaan, wiens bezoek aan Nederland pas de herinnering aan dit merkwaardige geslacht weer heeft opgefrist, de opbrengst van alle ladingverkoop. Hij als scheepsmakelaar en Willem Bok als notaris of omgekeerd. In alle pais en vreë. Maar zoo was 't niet altijd gegaan. De oude heer Bok had altijd alle voordeel alleen genoten, tot op een goeden dag Kikkert, de andere notaris, oom van Westenberg, de opdracht kreeg die lading te verkoopen. En hij laat 14 biljetten over het eiland aanplakken. Wat doet de ander? Hij plakt er 14 andere overheen! Zoo duurde de strijd met alle complicaties en partijgroeperingen, zooals alleen op een eiland als Texel mogelijk is. Totdat het ei van Columbus werd gevonden! En het vice-consulaat van alle Europeesche landen en het notariaat broederlijke samenwerking brachten.

Nog een afstammeling van het geslacht Bok bracht roem aan Texel. Het was de oom van Eduard, óók Eduard Bok, die Staatssecretaris van Zuid-Afrika werd en Piet Joubert met zich meebracht naar de sociëteit „De vergulde Kikkert”. De Kikkerts ook zijn een der vermaardste geslachten van Texel en Eierland, den polder, die eenmaal, voor de algeheele droogmaking in 1835, slechts door een zanddijk met Texel was verbonden. Voordien was het een eilandje met veel kleine, moerassige waterplassen, waar tallooze watervogels hun broedplaatsen hadden. Die broedplaatsen, waarom Texel wijd en zijd beroemd is, zijn thans verlegd naar de Muyen en de Noord, het eigendom van Dr. Timmer. Dit jaar echter heeft de droogte alle vogels naar waterrijker oorden verdreven; nu bloeit er de duindoorn in overvloedige pracht. Voor de vogelliefhebbers zou het te betreuren zijn, als deze zeldzame broedplaatsen verdwijnen zouden, want men vindt er onder de vogels de meest merkwaardige exemplaren, welke vaak als unicum daar zijn. Men vindt er kievit, kemphanen met hun geweldige vederkragen en pluimpjes op den kop, de zeldzame kluiten, die alleen hier en aan den Hoek van Holland in grooten getale voorkomen, vischdiefjes en sternen, strand- en bontbekpleviertjes, om nog te zwijgen van leeuweriken, tureluren, piepers en velerlei soort eenden o. a. bergeenden, die hun nest in een konijnenhol maken.

Nog vinden we een grafsteen in de kerk te den Burg met het familiewapen, dat de schilder Conrad Kickert, (die zijn naam met een c verfraaide of antiquariseerde), in beeld bracht bij zijn zomerwoning op Texel.

Een van zijn Texelsche kunstbroeders, de schilder Pieter van Cuyck, die in het midden der 18e eeuw een reeks brieven over Texel schreef, schijnt noch schilders-, noch natuurminnaarskwaliteiten bezeten te hebben. Als beste herinnering aan de tallooze watervogels, noteert hij de heugenis aan de overheerlijke meeuwenstruif, door den kastelein van Eierland alleen van de dooiers gebakken! Misschien was deze knappe kok de Casteleyn uit het geslacht der Kikkerts, dat ook den eersten notaris van Texel Abraham Kikkert tot zijn vertegenwoordigers mocht rekenen.

Onder hen, die Texel beroemd maakten in het vaderland, moeten we zeker memoreeren Adriaan Loosjes, den 18en eeuwischen schrijver o.m. van den vermaarden roman Maurits Lijnslager. 15 Mei 1761 werd de dichter te den Hoorn ge-

boren, door Jacob Vosmaer, Peerlkamp, Busken Huet om strijd geprezen. De laatste erkent in hem vooral den schepper van een nieuw genre in onze Hollandsche litteratuur, den historischen roman, niet als Wolff en Deken zich bepalend tot den maatschappelijken toestand van den dag, maar hoofdzakelijk en bij voorkeur uit dien van vroeger tijd.

Ook de jongere generatie, 'n Bok, 'n Conink Westenberg, 'n professor Keesom, 'n Emma van Burg (Emilie Timmer) trok weg van het eiland, om 't nimmer te vergeten. Er gaan er velen weg, die de energie bezaten de traagheid, waardoor de Texelaars zoovele mogelijkheden ongebruikt hebben laten voorbijgaan, te overwinnen. De traagheid, in de hand gewerkt door het gemakkelijk bestaan en de weinige eischen van de schapeboeren, die de meerderheid op het eiland vormen. Ze zijn rijk en bezitten dan kudden van 8 à 900 schapen, ze zijn arm en leven van de opbrengst van 10, 20 beesten. Het gemiddelde aantal, waaruit een kudde bestaat, is om-

streeks 200. Het land is gewoonlijk door zoden-wallen in schapenweiden verdeeld; waar de natuurlijke waterscheidingen ontbreken, worden ook geen slooten gegraven. Op de weiden zijn de schapenboeten opgericht, lage steenen gebouwtjes, bijna zonder licht of lucht, waarboven een strooien puntdak, als bij de boerderijen den hooivoorraad bergt. Met dit verschil, dat de boet gelijk een trapezium aan den achterwand is afgekapt; boven in dien rechten muur is een gat, waardoor het hooi naar binnen wordt geworpen. Beneden grazen de schapen 't dan af. Niemand woont er in deze schapenboeten; ze dienen slechts als een toevlucht bij slecht weer voor de beesten, die overigens 's zomers en 's winters in het veld zijn. Ze worden niet gehoed, prikkeldraad boven op de walletjes belet ze het wegloupen en menigmaal worden ze in het gaan belemmerd door een touw dat voor- en achterpoot aan elkaar bindt.

(Slot volgt). R. v. O.



DEUR VAN HET TOT HOTEL VERBOUWDE SCHOUTENHUIS TE BURG, NOG VROEGER DE BURCHT, WAAR ADA VAN HOLLAND GEVANGEN ZOU HEBBEN GEZETEN.

## In Napels' halfduister.

(Slot).

II.

**T**Was bijna middernacht. Op de bovenste verdieping van een der laatste huurpaleizen heel op de grens van

Napels, tusschen de spoorbaan en de moerassen-vlakte, stak Alfonso Caiello zijn langen cipierssleutel in een kolossaal deurslot, en Luisa, zijn vrouw, die eerst bezig geweest was met naaien, en toen netjes de tafel gedekt had, lag nu te dutten op een kanapé; zij schrikte op en liep naar hem toe. Hij sloeg de deur hard achter zich dicht, en kwam zijgend, opgewonden, heelemaal overstuur, binnen in de kleine eetkamer, waar de groote elektrische lamp zijn wit licht gaf aan de verder zoo koud-droevige omgeving.

„Ben je uit je humeur?” vroeg Luisa loom, terwijl zij de los geraakte mooi kastanjebruine haren in den nek bijeen bond.

„Zoo!” zei Alfonso, terwijl hij met 'n boos gezicht aan tafel plaats nam, „moet ik soms, als ik jou zie, voor jouw plezier de tarantella gaan dansen? Zit ik soms den heelen dag te luieren en mij zelf in den spiegel te bekijken, zooals jij doet? 'k Ben zoo moe dat ik geen vinger meer kan vet-

roeren. Mijn heele lichaam is vol blauwe plekken. Mijn voeten zijn gezwollen. En wat denk je dat ik na twaalf uur loopen en acht of negen maal vallen heb opgehaald? . . . Drie lire en zes stuivers! . . . Ik vraag je, is dat de moeite waard voor al dat komediespelen? Ik moet van 't eene naar 't andere eind van de stad loopen; want als ik op één plein of in één straat de hongerflauwte heb vertoond, moet ik drie of vier kilometer verder loopen, eer ik die komedie weer speel. Anders loop ik gevaar dat de een of andere vervelende vent mij volgt uit nieuwsgierigheid of uit wantrouwen; en als ze dat spelletje van mij snappen. . . . goeden nacht! Niet dat ik bang ben voor de politie. Daar maal ik heelemaal niet om. Die ziet nooit iets, en al zag zij iets! . . . Met vijf lire koop ik vijftig politieagenten om. Maar het volk, het gepeupel, daar moet ik op passen. 't Zijn woestelingen, die je zouden villen; daar zouden ze toe in staat zijn! Dus loopen, loopen, loopen maar; op gevaar af van met al dat vallen heusch iets van je lichaam te breken, en wat geeft het je? . . . Drie liren zes stuivers."

Luisa probeerde, zooals zij gewoon was, hem te troosten.

"Je hebt soms tot dertig lire daags toe verdiend. Je moet den moed niet opgeven. Die goede tijd zal wel weer terugkomen. Hij zal stellig terugkomen. Wil je een bord pap?"

"Nee. Ik heb niet veel trek in eten, want ze hebben mij 'n paar bedorven kastanjes in mijn maag gestopt. Maar ik heb slaap, en wil vóór ik naar bed ga, een stevig kostje hebben. Geef mij een stuk vleesch en een glas rooden wijn. Haast je wat!"

Het souper werd opgeluisterd door Alfonso's voortdurende klachten. Hij was geheel anders gekleed dan twee uur te voren in de Speranzella-straat, omdat hij gewoon was zich voorzichtig buitenshuis te gaan verkleeden, in het donkere hol waar een vriend woonde, die hij in vertrouwen had genomen; maar zijn gezicht was niet veranderd: bleek, vertrokken, beenig, met een dun baardje, flauwe oogen, geheel het uiterlijk van een uitgeputten zieke. Nu en dan flikkerde er iets in die doffe oogen: een somber, oproerig lichtje.

"Zal die goede tijd terug komen?" vroeg hij woedend: "Ja wel, ja wel! Als je maar wilt wachten! De menschen zijn zoo hardvochtig, zij hebben een dik vel over d'r hart. Zij zien een ongelukkige, die over zijn beenen struikelt en flauw valt van zwakte, en zij houden zich of zij geen stuiver op zak hebben of denken dat er komedie wordt gespeeld. Ik speel komedie, dat is goed en wel; maar hoe weten ze het? Wie geeft hun het recht dat te denken? Van avond heb ik ze hooren zeggen: „Hij is dood! hij is dood". En toch heeft geen van al die menschen, die een volle portemonnaie hadden, medelijden getoond. De eenige, die wilde helpen, was een slechte vrouw. 't Is wat moois! Zij heeft mij brood en kaas beloofd als ik haar kwam opzoeken! Ja, 't is zoo en niet anders; ik zal een nieuw kunstje moeten verzinnen. Wij zijn nu al met ons drieën of vieren die dat baantje van flauwvallen waarnemen. Als ik niets beters vind, zal ik binnen kort de paarlen en briljanten, die ik je cadeau heb gegeven, in den lommerd moeten brengen, en dan zal er geen huis met je te houden zijn, en ben je in staat mij in den steek te laten. Ja, ik ken je! Met dat onnoozele gezicht houd je mij niet voor den gek. Per dio, neen, mij houdt je niet voor den gek! Als je door mij niet een prinsesse-ventje kon leiden, zou je al lang van mij weg geloopt zijn!"



TEXEL. BIJ DE HOOFDPLAATS DEN BURG.

"Heb ik een prinsesse-leventje? Ik? In huis opgesloten achter slot en grendel, zonder ooit te doen wat ik wil, is dat 'n leventje als een prinses?"

"Ja, ik begrijp het wel. Je zoudt vrij uit en in willen gaan; liefst zou je altijd alleen uitgaan. En precies doen wat je goed vindt. Zeg dat maar! Zeg dat maar! Durf dat maar zeggen!"

"Ik wou dat ik kon werken; dat is het. Ik was immers naaister, vóór dat ik trouwde?"

"Voor je trouwen hield je je op met allerlei snuiters die je naliepen. Nu je bij mij bent, moet je je met mij tevreden stellen."

"Als ik graag wil gaan werken, is het meer voor jou dan voor mij. Je zegt zelf dat je niet genoeg verdient."

"Ik verdien niet genoeg, omdat jij zoo begeerig bent. Begrepen? Je wilt van mij hebben wat alleen een heel rijke man je zou kunnen geven."

"'t Is wat moois. Ik zit gevangen hier boven, hoog op de daken, zonder ooit 'n levende ziel te zien; en dan moet ik nog zeggen dat ik erg in mijn schik ben. Ik ga niet meer dan eens of tweemaal in de maand, uit, met jou, vlak naast jou, en mag dan blij zijn dat ze mij dien enkelen keer voor een dame aanzien. Heb ik gelijk of niet?"

"En de oorringen dan? De braceletten, de collier, de ringen?"

"Ja, die krijg ik graag."

"En die geef ik je toch, niet waar?"

"Je krijgt ze allemaal van mij cadeau, als je mij 'n beetje meer vrijheid gunt."

"Nooit! nooit! Daar hoef je niet op te hopen," zei hij dreigend. "Achter slot en grendel houd ik je! En als het noodig is laat ik ook de vensters dicht metselen. Begrepen?"



HET OUDE SLOTPARK, THANS OPENBAAR PARK VAN DEN BURG OP TEXEL.

„Nou, bedenk dan samen met den duivel maar 'n ander kunstje, en breng dertig lire thuis.”

„Afgesproken!”

Alfonso's jalouzie had, evenals zijn genegenheid, het wreed tyrannieke, het veeleischende van een chronische ziekte. Door de tering die, zonder dat hij het wist, in hem voortwoekerde, had hij koortsig opgewonden vlagen van gehechtheid aan het leven en vooral aan de jeugd van Luisa. En zij, die moest bukken onder den druk van den ziekelijken tyran, was uit die jalouzie munt gaan slaan, en werd zóó, ijzig kalm, apatisch in de slavernij berustend en zich bewust van haar kracht, op haar beurt, de dwingelandes van haar tyran.

Dien avond eindigde de scherpe woordenwisseling van beide kanten op een vijandig dreigenden toon; maar den ochtend daarna werd, al vroeg, bij 't aanbreken van den dag, een flauwe poging gedaan tot vertrouwelijke teederheid. Hij had den heelen nacht wakker gelegen, en over alles gedacht.

„Kijk eens: 't gaat er om een middel te verzinnen om die onnoozele halzen met iemand telaten meevoelen. Honger... daar kan men al licht niet aan gelooven. Hoe zijn daar bewijzen voor te geven? Onmogelijk! Je ziet er akelig ziek uit. Je valt flauw. Je valt neer. Maar dat zijn geen bewijzen. En dan, 't is vreeselijk vermoeiend; 't wordt elken dag gevaarlijker en door bang te zijn voor het gevaar heb je niet de noodige kcelheid om goed komedie te spelen. Weet je wat ik zou moeten hebben om het medelijden op te wekken, zonder mij zoo te vermoeien of zoo'n gevaar te loopen?”

„Wat wou je hebben?”

„Een kind, lieve, een kind! Zelfs de wantrouwigste zal, als hij mij goed aankijkt, nooit denken dat ik een gezond man ben. En desnoods kan ik iedereen, tot een hospitaal-dokter toe, laten gelooven aan een erg leelijke ziekte, een leelijkere nog dan die ik misschien wezenlijk heb. Door een goede truc als bedelaar en met een kind op mijn hals maak ik hoeden vol geld. Zou je dat ook niet denken?”

„Wij... hebben geen kinderen”, zei

Luisa koeltjes, terwijl zij aan het open venster langzaam haar koffie opdrank. „En mocht God mij er een zenden, dan begrijp je... al ben ik niet zoo erg dol op kinderen, zou ik niet willen dat jij met het mijne rondliep.”

„Dat spreekt van zelf,” antwoordde Alfonso op zachten toon. Daarna zei hij langen tijd niets meer, terwijl hij onrustig met kleine, schokkende pasjes het vertrek op en neer liep, met nu en dan even een twijfelend vragenden blik op Luisa. Maar Luisa was ongenaakbaar; en begon zich op te tuigen, langzaam en zorgvuldig als iemand die vrije beschikking heeft over den tijd. Door dat onbeweeglijke kwam de agitatie van Alfonso nog scherper uit. Dien heelen dag bleef hij vreemd opgewonden, nu eens naar den vroolijken, dan weer naar den somberen kant, beurtelings verliefd en cynisch bruto. Hij liep met gebalde vuisten, mompelde vervloeking, was terneergeslagen, weer opgebeurd; ging glimlachend naar Luisa, kustte haar zacht en teeder, duwde haar ruw van zich af, trok haar weer met krachtige rukken naar zich toe, zei dat hij haar liefhad, dat hij haar haatte; hij rilde als van koude, beefde, rekte zich uit. Langzaam en drukkend zwaar kropen de uren om in die aan krankzinnigheid grenzende agitatie. Hij weigerde alle spijs en drank. Hij wilde niet als gewoonlijk tegen het middaguur uitgaan voor wat hij zijn werk noemde. Zóó bleef hij in dezen de krachten slopenden toestand in afwachting van zijn avond-uitgaanstijd, elf uur. Hij zag er uit als een schim, een spook, om van te schrikken. Hij had geen adem meer om te spreken, en was geen licht meer in zijn oogen. Hij leek

een wandelend geraamte. Eindelijk en ten laatste kwam er een pauze in de rusteloosheid: een poging om zich kalm te houden, zijn gedachten te concentreeren. Hij nam zijn hoed op en zei:

„Ik ga.”

Luisa, die het zich, zooals zij gewoon was, al gemakkelijk had gemaakt op den divan, vroeg zachtjes:

„Hoe laat kom je terug?”

„Dat weet ik niet.”

De lange gevangensleutel knarste in het massieve deurslot. Luisa, lei, alleen gebleven, haar hoofd op het sofa-kussen en sliep in.

### III

Twee uur later werden in een geheel ander kwartier van de stad de slapenden opgeschrikt door een vreeselijk lawaai: in de D'Afflito-steeg en daaromtrent hoorde men een vervaarlijk vrouwengeschreeuw, en daarbovenuit de wanhoopskreten van Carmela. Wat zij jammerend, huilend en zich aan de haren trekkend riep, midden in een waar bosch van heftig bewegende armen en bij een koor van gillen en vloeken, liet de omstanders geen oogenblik in twijfel wat er gebeurd was.

„Ze hebben mijn kind gestolen! Ze hebben mijn jongen, mijn zoon gestolen... Ze hebben dat onschuldig wurm weggenomen! Ze hebben mij mijn bloed afgenomen! Ze hebben mij het leven van mijn leven afgenomen!” Een troepje

agenten kwam met een brigadier aan het hoofd uit het politiebureau.

In plaats dat het zien van de politie haar kalmeerde, maakte het haar nog wanhopiger.

„Wat kom jelui hier doen? Jelui bent mijn vijanden. Ik wil niemand van jelui zien! Jelui bent de vijanden van ons, ongelukkige menschen! Wat moet je van mij? Ze hebben mijn zoon, mijn jongen gestolen. Ga weg, ga weg, ongelukskinderen, spionnen!”

„Hei, hei... zacht wat, voorzichtig!” riep een van de agenten. „Anders

arresteeren wij je wegens verzet tegen de Openbare Macht.”

„Arresteer mij maar, arresteer mij maar, als je dat durft.”

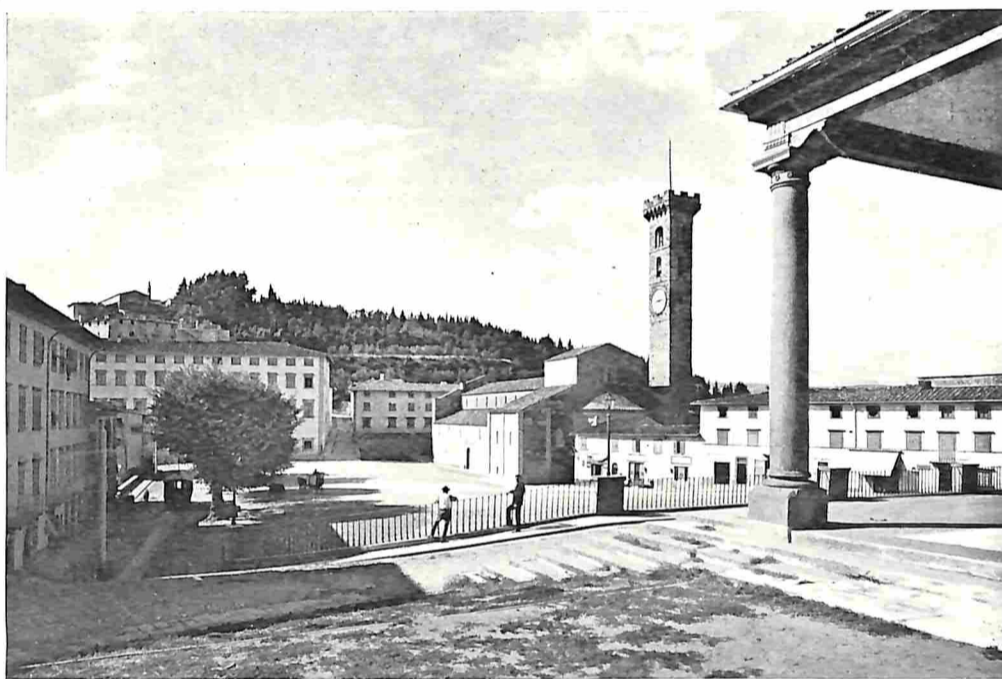
Maar de brigadier, die begrepen had dat het hier een bijzonder geval betrof, kwam dadelijk tusschenbeide, geduldig en goedgehartig:

„Bedaar maar wat, goede vrouw, en maak je niet ongerust. We zijn hier om je te helpen. Daarvoor zijn we hier gekomen, niet om je kwaad te doen. Bedaar maar, en probeer eens mij kalm te vertellen wat er gebeurd is.”

„Wat weet ik er van?” antwoordde Carmela in tranen uitbarstend, nu eerbiedig onderworpen in haar werkelijk groote droefheid.

„Wat kan ik u vertellen, brigadier? Ik dank u... ik dank u van harte; maar ik kan er niets van zeggen, want ik heb niets gezien met mijn oogen. Ik was daar opgesloten, in huis, en ik had dat arme onschuldig schaap bij de oude vrouw gelaten, die buiten zat. Op eens hoor ik de oude roepen: Help! Help! Help! Ik heb de deur opengedaan en ik heb haar op den grond zien liggen, met akelig vertrokken oogen. De kleine was er niet meer! „Waar is Vincenzo? Waar is Vincenzo?” En de oude deed als iemand die op sterven ligt: zij probeerde te spreken, maar kon geen woord uitbrengen. „Waar is Vincenzo? Waar heeft hij zich verstopt?”

Ik liet haar even drinken, en toen zei zij pas... dat een man achter haar was komen aanloopen, haar een stomp tegen de borst had gegeven, mijn zoon had weggekaapt, en toen op de vlucht was geslagen!... Mijnheer brigadier, mijnheer



MARKTPLEIN MET KATHEDRAAL TE FIESOLE.



brigadier, ze hebben hem nu zeker al vermoord! . . . .”

„Nee, nee. Dat zijn kinderdieven. Zij vermoorden ze niet,” zei de brigadier geruststellend.

En hij gaf een van zijn subalternen het bevel:

„Zoek die oude vrouw, en arresteer haar!”

Het vrouwenpubliek had Carmela's kort verhaal met vrome aandacht zwigend aangehoord. Nu verhief zich weer het koor van vloeken en verwenschingen. En Carmela bleef schreien en moedeloos, onderdanig uitroepen:

„Mijnheer brigadier, ga niet heen, verlaat mij niet. . . . Mijnheer brigadier, ga niet heen, verlaat mij niet. . . . Mijnheer brigadier, ze hebben hem nu al vermoord. Wat moet ik beginnen? . . . . Wat moet ik beginnen? . . . . Zonder dat van God gekomen zieltje gaat Carmela dood. . . . kan Carmela niet blijven leven. . . .”

Uit het Italiaansch van ROBERTO BRACCO.

## FIESOLE.

„FIRENZE!” klinkt het langs den trein. „Firenze”! 't Is drie uur in den namiddag, op een grijzen dag in Januari. 's Morgens 7 uur zijn wij uit Milaan vertrokken, terwijl het nog donker was. Toen het dag werd, waren wij in de Apenijnen en sedert heeft de trein ons megevoerd door die trotsche eenzame bergstreek. Weinig reizigers, weinig verkeer aan de kleine stations, die wij na Bologna passeeren. Het landschap houdt de aandacht onafgebroken gevangen. Mijn reisgezellin is van vermoedheid ingeslapen. Ik zit stil in mijn hoekje en kijk naar buiten. Edelgevormde bergen trekken daar voorbij, met bosschen beplant, meest kastanjewouden, nu bladerloos, op de toppen van tijd tot tijd een wit klooster, een kerk of een boerenhoeve, steeds een of meer cypressen er naast die de wacht houden. Welk een kunstzin leeft in dit volk, dat nooit eenig product van menschenhanden storend werkt in het landschap, maar er veeleer de bekroning van schijnt uit te maken! Bij tusschenpoozen ziet men brokstukken van den ouden heirweg door de Apenijnen, verweerde grijze bogen, als aquaducten zich spannend over ravijnen of zich afteeknend tegen de grauwe berghellingen. Onder den eveneens grauwen hemel ligt het gebergte daar streng en ernstig; — het doet vreemd aan, in de veilige beslotenheid der coupé midden door die woeste verlatenheid voort te snellen. Ernstig wordt ook de stemming. Daar klinkt plotseling, nog onverwacht, de bloemennaam: „Firenze”. Haastig zoeken wij onze bagage bijeen, stappen uit en staan op het perron van het groezelig oude station van Florence. Zangerig Italiaansch om ons, veel gepraat, veel drukte. Half soezerig volgen wij den stroom van reizigers naar den uitgang. „Hotel Savoy” roept een stem en wij vinden onszelf weldra terug in een fleurigbanaal autobusje, dat over de keien ratelt, en ons eenige minuten later afzet aan de plaats onzer bestemming: aan de Piazza Vittorio Emanuele. Wij zijn in Florence.

's Morgens duiken wij onder in de schoonheid van kerken en paleizen, dwalen door de wonder-mooie stad, langs den Arno. Maar 's middags gaan wij naar buiten, naar San Miniato of naar Fiesole. Het is ongelooflijk zacht voor den tijd van het jaar. Milde, stille dagen, wat nevelachtig, met een bleek zonnetje, dat zoo wonderheerlijk en koesterend telkens even te voorschijn komt, liefelijk als een glimlach. Wij laten onze mantels openhangen en kunnen op onze tochten telkens even nederzitten op oude muurtjes of aan den kant van den weg. Het lijkt wel voorjaar! Eenige vroege heesters bloeien al, soms stijgt een fijne geur van



FIESOLE. KATHEDRAAL, EN KLOOSTER SAN FRANCESCO.

bloemen en groen uit het struikgewas op, en de altijd groene steeneiken en de groengrijze olijven geven iets zomersch aan het landschap.

Vandaag zullen wij naar Fiesole gaan. Het begin van den tocht is alledaagsch, drie kwartier in een hortende, oude tram, die van het domein naar Fiesole voert. Eerst door de binnenstad en de buitenwijken van Florence, dan den heuvel op, langs velden en olijventuinen en villa's en door het dorp San Domenico. Eindelijk houdt het rammelend, overvol gevaarte stil op de markt van Fiesole, en als met een tooverslag valt al het storende en banale weg. Wij staan midden in „der schoonheid rijk”. Het reusachtige plein lijkt wel een Romeinsch Forum, wat het ook vermoedelijk geweest is, want Fiesole is een oude Etruskische nederzetting, die haar eigenaardig karakter van strijdbare bergvesting nog altijd trouw bewaard heeft. Men zegt dat ook de bevolking nog denzelfden onbuigzamen trots bezit, die Fiesole in vroeger eeuwen tot zulk een geduchten tegenstandster maakte van het meer verijnde en verwekelijkte Florence; stellig is het een stoer, schoon ras, dat hier woont.

Aangezien wij geheel onverwacht onze reis hadden ondernomen, had ons de tijd tot voorbereiding ontbroken. Wij wisten dus slechts ten naaste bij wat wij te zien zouden krijgen; en, beklaagden wij ons daarover eerst, als zijnde een nadeel in onze oogen, spoedig bleek het welk een bekoring zulk een ontdekkingstocht in het „Belooft Land” heeft. Wij vielen van de eene verrassing in de andere.

Het was ongeveer half vier in den namiddag toen wij begonnen te dolen door het oude stadje, op goed geluk rechts of links afslaande, eerst langs het oude plein en het Museum met zijn zuilengalerij, dan bergstraatjes opklauterend, waar



FIESOLE. BINNENPLAATS VAN HET KLOOSTER SAN FRANCESCO.



HET KASTEEL HOENSBROECK MET VOORPOORT EN BIJGEBOUWEN.

wij van tijd tot tijd een blik konden werpen in het berglandschap achter de stad. Toen weer terugkeerend op onze schreden, op nieuw de markt over naar de beroemde kathedraal van Fiesole, waarin wij dezen eersten keer door de bijna zwarte duisternis nagenoeg niets onderscheiden konden, behalve de vage omtrekken der monumentale trap, die in de kerk zelf aan twee kanten omhoog voert naar het altaar, een bijzonderheid welke deze kerk met die van San Miniato deelt, en waarom beide zich onderscheiden van de overige kerken in en om Florence. Dit alles was nog slechts een tasten naar de ware kern van Fiesole, en dien zouden wij weldra vinden! Tegenover de kathedraal voert een rotsachtig pad, de via San Francesco, omhoog, langs kleine huisjes ter linker en een tuinmuur ter rechter zijde. Na een poos stijgens opent zich ter linker zijde een vrij uitzicht op de vlakte met Florence. Daar staat een oude zwarte cypres en er naast een bank. Als men dit plekje eenmaal gezien heeft, vergeet men het nimmer meer. Achter ons ligt het Franciskaner klooster van Fiesole in den schaduwrijken tuin, door een hoogen kloostermuur voor ons oog verborgen. Even voordat men aan de bank komt eindigt het rotsstraatje met de huisjes, waar vrouwen bezig zijn mandjes te maken van eigengevlochten stroo, een aloud handwerk van het stadje. Behalve die vrouwen niemand in den omtrek. Een oogenblik blijven wij toeyen en genieten van het schouwspel om ons, dan hernemen wij den tocht, nu de lange, zacht stijgende steenen trap op, die langs den kloostermuur naar het klooster zelf en de kerk voert. Een Italiaansche boerin met een jong meisje en eenige jongelui, blijkbaar studenten, zijn inmiddels ook aangekomen. Wij staan nu boven op het grasveld vóór de kerk, de deur is open en uit de flauw verlichte ruimte klinkt het geprevel van biddende monniken in het koor. Wij wachten. Na eenige minuten houdt het op en de broeders verlaten de kerk. Een jonge monnik treedt op ons toe en vraagt of wij het klooster willen zien. Wij antwoorden bevestigend en hij gaat ons voor, donkere trappen op en af en nauwe, bochtige gangen door; naar beneden, waar in een gewelf allerlei kostbaarheden bewaard worden en dan weer naar boven, waar hij ons in een niet meer bewoond gedeelte van het klooster een reeks oude cellen toont. Welk een rust hier en welk een afgeslotenheid!

Sommige dier cellen zien uit op de binnenplaats en op het oude roode dak der gaanderij, andere hebben het uitzicht over cypressen ver in het dal van Mugnone, waar de Romeinsche bouwvallen staan. Het is onwezenlijk mooi. Ik herinner mij het venster in een dezer cellen: een puntboog met een sierlijke kleine kolom in het midden, die het verrukkelijk schoone landschap als in een lijst omvat. De cellen zijn klein, de kribben klein en hard; een tafel aan den wand met bijbel, een bidstoel en crucifix, meer niet. Het jonge boerinetje kan een uitroep van medelijden niet onderdruk-

ken. Hoe armelijk en gering dit alles! „Ah! Poverini!” zegt ze. De monnik antwoordt haar half ernstig, half schertsend, in het zoet vloeiend Italiaansch van Florence. Hij zegt, dat het zoo erg niet is, en dat daarenboven de „Penitentia” toch ergens in moet bestaan! Wij allen lachen even, het meisje bloost, lief-verlegen. Wij gaan verder. Aan het einde eener donkere gang opent de monnik een deur. Daar achter ligt het klooster en door de deuropening zien wij op de binnenplaats. De studenten mogen den drempel overschrijden, wij vrouwen niet. Toch kunnen wij een blik werpen op het tafereel vóór ons. Het is een levend geworden schilderstuk: op den ouden vierkanten kloosterhof valt het avondlicht. Middenin is een open plek met gras tusschen de steenen en een oude bron. Daaromheen loopt de lage, overdekte gaanderij en op het steenen muurtje, dat de afscheiding vormt, staan tal van bloeiende planten. Jonge broeders, leerlingen der kloosterschool, loopen daar rond en nemen de potten een voor een weg om er mee te verdwijnen in een zijgang, die vermoedelijk in de kapel uitkomt. Nog zie ik het voor mij, de veerkrachtige tred der jonge mannen in hun losse Franciskanerpij, met de kleurige bloemen in hun armen, op den zonnigen hof en zich verliezend in de duistere gang. Dan wordt de deur weer gesloten.

Weldra staan wij opnieuw op het grasveld vóór de kerk. De twee vrouwen en de studenten dalen de hooge steenen trap weer af. Wij blijven. De avond valt zachtken — het is stil en zoel. Wij treden aan den rand van het pleintje, waar een rij cypressen ter halver hoogte uit een glooïing oprijst, en zien over het lage muurtje naar beneden. Een grashelling onder ons, en dan het dal van Mugnone met de overblijfselen van het Romeinsche Theater. Verderop de wonschoone, als gebeeldhouwde lijnen der Toscaansche bergen in het avondlicht. Rechts en links van het grasveld een korte zuilengang van het klooster en een bijgebouw, beide in zacht gele tint.

Daar klinken orgelklanken uit de geopende kerkdeur, zacht, gedempt spel van iemand die zoekt naar een melodie, weifelend en onzeker eerst, totdat het zich oplost in een van die zangerige Italiaansche wijzen, vol vrome aanbidding, hier in dit zonneland ontstaan. Wij zitten op de treden van de kerk en geven ons over aan de wijding van het oogenblik. Er zijn momenten, die hoe kort ook, opwegen tegen jaren van klein, ontmoedigend, grauw-zielig menschengedoe, momenten van absolute, ongerepte schoonheid en harmonie.

\* \* \*

Later staan wij nog even bij de bank naast den cypres. Florence ligt beneden ons in de bloeiende vlakte met een krans van zacht geronde bergen om zich heen. De rook harer

schoorsteenen hangt boven de stad, en de ondergaande zon weeft daarvan een met goud en purper doortogen sluier. Daaruit rijzen de slanke torens harer talloze kerken omhoog, haast doorschijnend teer en alle omgeven door dat lichtend waas.

Verderop plekken onheilspellende waterplassen — daar waar de Arno het land overstroomd heeft.

Nu valt de avond geheel, wij keeren naar de stad terug.  
M. DE ROUVILLE.

## Een van Limburg's merkwaardigste Kasteelen publiek verkocht.

**V**OLGENS opdracht van den Rijksgraaf van Hoensbroeck te Haag, bij Gelder, wiens familie sinds ongeveer 1787 Hoensbroeck heeft verlaten, zal 27 October dit kasteel met de daarom gelegen weilanden, groot 23 hectaren, publiek worden verkocht. 1)

Deze treurige tijding bereikte mij uit Schinnen. De burgemeester Henry Pijls aldaar, die door dezen verkoop Hoensbroeck's laatste rentmeester zal worden, heeft jarenlang voor het behoud van 't kasteel geijverd en hem is het ook te danken, dat de groote vierkante toren, voor ettelijke jaren ingestort, nog werd hersteld op last van den graaf, die op het slot Haag, bij Gelder, resideert, sinds meer dan honderd jaren 't verblijf zijner familie. Wat heeft rentmeester Pijls al sinds jaren niet gevreesd en wat is hij niet bezorgd geweest voor zijn geliefd kasteel, die liefde overwaardig, want voor alle echte Zuid-Limburgers is het de roem en de kroon van 't oude land van Valkenburg, zoo vol natuurschoon: bergen met daarlangs glooiende gouden korenvelden, legenden en poëzie, goede levenslustige bewoners!

Het was gesticht door een dynastengeslacht, welks historie is samengeweven met die van de Maasgouw: strijd, plunderingen, godsvreden, vrome kloosterstichtingen.

Van 1360 tot nu toe is het kasteel in 't bezit geweest der familie van en tot Hoensbroeck die in de 18e eeuw, alleen in Limburg 7 aanzienlijke heerlijkheden met kasteelen bezat: Hoensbroeck, Swalmen (kasteel Hillenrade), Afferden (kasteel Bleijenbeek), Grubbenvorst, Geul, Oost, het prachtig kasteel Wittem te Nieuwstad. 26 Oct. 1388 werd Hoensbroeck van Heerlen afgescheiden door hertogin Joanna van Brabant en als heerlijkheid verheven met hooge, middelbare en lage justitie, ten voordeele van ridder Herman II van Hoensbroeck. In 1675 werd het geslacht, om bewezen diensten, tot de waardigheid van markgraaf verheven.

In 1360 werd door voornoemden Herman II, gehuwd met Cecilia van Borre (Borne), het kasteel gebouwd, waaraan 8 jaren werd besteed. De ronde toren is vermoedelijk van dien bouw over, waarvan de muren 3 Meter breed zijn. De geheele zuidelijke vleugel is van het midden der 16e eeuw, de bolvormige torens, de kapel, het middenschip en de voorhof zijn in 1644 gebouwd door Adriaan baron van H. en Anna Elisabeth van Loë tot Wissen, zijn vrouw, wier wapens de voorpoort sieren.

Het westelijk deel eindelijk, tegen den ronden toren aangebouwd, zal tot het midden der 18e eeuw gebracht kunnen worden.

Het gebouw, gelijk wij zagen, grootendeels gebouwd in 1644, dus in den stijl der renaissance, heeft de gedaante van een langwerpig vierkant, op de vier hoeken met een uitspringenden toren versierd. De ronde toren, staande op den Westehoek, die van den oudsten bouw is overgebleven, is van groote tichelsteenen gemetseld, heeft doorgaans 10½, op eenige plaatsen 11 voet dikte, 33 voet middellijn en 89 voet hoogte, terwijl de geheele afmeting met het dakwerk 165 voet belooft. Daarin

zijn de cellen of gevangenissen voor de misdadigers. Ik vond in 't archief eene verdediging namens den graaf van de behandeling door een gevangene in de 18e eeuw daar onderzonden, die erg afsteekt bij het gezicht, dat die gevangenissen aanbieden. Op de lijn van en tusschen den voornoemden toren en den vierkanten, bijna zoo hoog als de ronde en met 5 verdiepingen, ligt, een weinig uitspringend naar den kant van het water, de kapel, toegewijd aan de vier Heilige Maarschalken Antonius, Cornelius, Hubertus, en Quirinus. De overige twee torens zijn lager dan de twee andere, en bolvormig afgedekt. Men telt in 't kasteel 112 deuren, de koetspoort niet meegerekend.

Als men deze poort is binnengegaan, bevindt men zich op een open plein, met rechts en links ingangen naar de verschillende verdiepingen. Vlak tegenover deze poort is eene breede gewelfde gang, eenigszins verhoogd en door zes steenen kolommen van de Toskaansche orde geschraagd, in 't midden waarvan de ingang is der kapel.

Het geheel ligt rondom in het water en is door bruggen afgescheiden van de basse-cour met haar gebouwen, tuinen en voorhof (pachthoeve), die zelve ook met grachten zijn omringd. De voorhof is in den vorm van een rechthoek, op welks eene zijde, 330 voet lang, drie rechtstandige vleugelgebouwen zijn aangebracht. Over de brug heeft men rechts de brouwerij met de pachterswoning en de economiegebouwen. In den middenvleugel is een tweede, vroeger met een valbrug voorziene poort. Achter deze tweede poort is de basse-cour, een groot vierkant, door den middenvleugel, de remisen en het derde vleugelgebouw ingesloten en met de open zijde naar de derde ophaalbrug gekeerd, die den ingang van 't kasteel afsluit.

26 Oct. 1388 tot heerlijkheid verheven, 27 October 1921 verkocht. Bijna een fatale datum!

Moge Hoensbroecks aloud kasteel een koper vinden met hart voor Limburgs verleden en kunst, evenals 't kasteel van Stein thans heeft gevonden.  
A. J. A. FLAMENT.

## Westfriesche spreekwijzen.

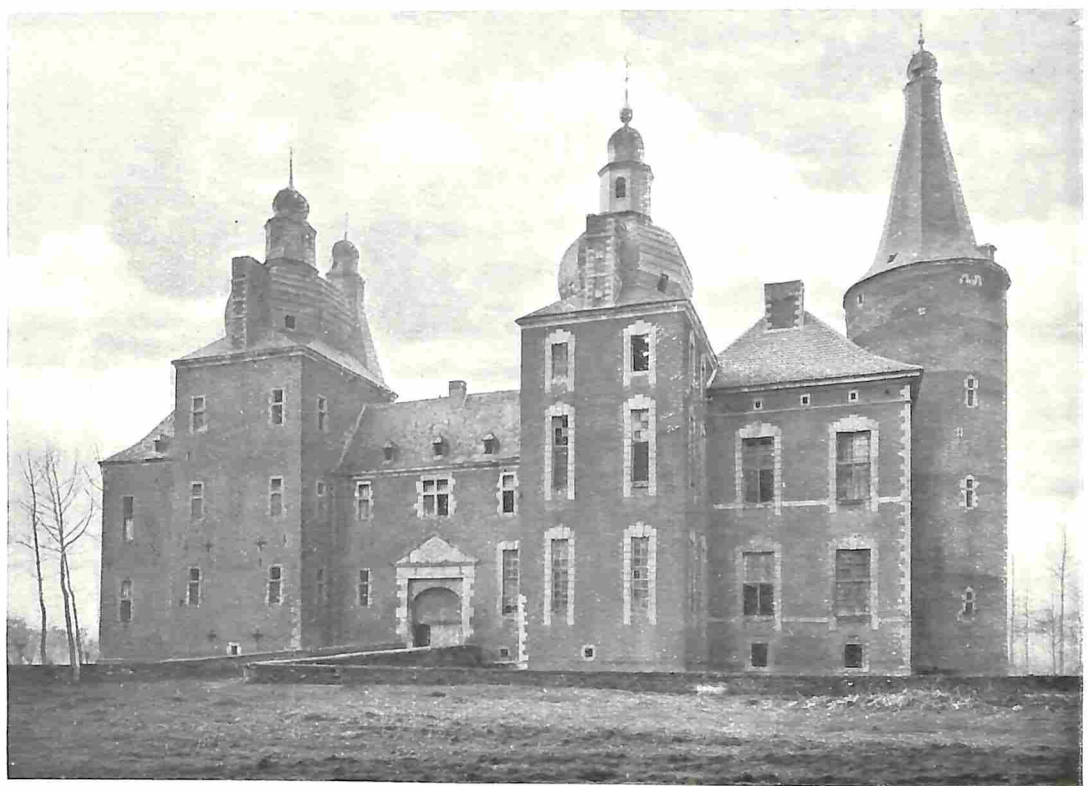
Honde en manne moete uitspanne,  
Katte en wijve moete thuisblijve.

'n Peerdetand en 'n vrouwehand moeten nooit rusten.  
Eerste gewin is katjesgespin. ('n Waarschuwing voor wie te veel vertrouwd op z'n aanvankelijken voorspoed.)

Hij zit met twee biene in ien kous. (Hij kan niet verder, hij weet geen raad.)

Hij kwat er niet in. (Kwatten is spuwen. Wordt gezegd van iemand, die veel van den drank houdt.)

J. S. Cz.



HET KASTEEL HOENSBROECK, NOORDOOSTZIJDE MET INGANG.

1) Men zie ook het artikel over dit kasteel in „Buiten" van 29 Maart 1919. Wij veroorloofden ons, eenige der toen opgenomen clichés te herplaatsen. Red.

## LEVEN EN STRIJD IN DE WILDE NATUUR

2) door F. ST. MARS.

(Geautoriseerde vertaling van S. J. Barentz-Schönberg).

**B**OVENDIEN kende hij die beter, kende hij ze misschien te goed voor zijn eigen gemoedsrust, want hij was een specialist op het punt van rugvinnen, moet ge weten, omdat zij zoo vaak de anders niet vermoede aanwezigheid van hun gevinde eigenaars onder de golven verrieden.

Eindelijk waadde onze otter naar den poel en verdween beneden de oppervlakte, het gebrande glas op deze wijze in een dozijn gekleurde rimpels verpletterend. Hij was ietwat plomp op het land, maar hij kon met groote snelheid vooruit komen en liet op het natte zand een onmiskenbaar, kettingachtig spoor achter.

Toen hij weg was, bleven slechts een luchtbel of twee over, zwijgende teekens van zijn aanwezigheid, die er geweest was; die luchtbellens en het feit dat drie of vier van de dichtstbijzijnde vogels hun snavels in zijn richting hadden gedraaid, waren de eenige aanwijzingen die overgebleven waren dat hij er ooit was geweest.

Nu was hier zeer zeker een van de tooneelen waarop de Natuur gaarne haar drama afspeelt. Met den zeeboezem als coulissen drong zij langzaam haar acteurs naar deze plek, opdat zij hun rol konden vervullen in dit Spel van de Wildernis.

Een groote schaduw gleed langzaam als een kleine wolk over het zand; woeste, trotsche oogen, onuitsprekelijk doordringend, keken scherp naar omlaag en zagen den otter; zagen hem ofschoon hij toen eenige voeten onder water was. En de vogels, opkijkend, zagen heel omhoog de tienmaal gevreesde, reusachtige gestalte van een witstaartige zeearend, de reusachtige schrik dezer wilde kusten, en vluchtten of doken ineen, naarmate van hun karakter of de gewoonten van hun soort.

Zij die ineenhurkten wachten tot de despotische overheerscher van het luchtruim zou vertrekken. Dit deed zij niet — want het was een wijfje. Zij bleef wachten, draaiend, draaiend, draaiend, een machtige roofdierengestalte, als koper gloeiend in de zon terwijl zij tusschen hemel en aarde hing.

Intusschen wist de eigenaar van de vin niets van hetgeen er gebeurde; dat messcherpe lemmeet bleef langzaam en stil den poel rondzwemmen, een uitweg zoekend.

Een mijl lager den zeeboezem in, ver in de richting waar de witte kraag van beukende golven de grens aangaf van de open zee, deed een kleine wig van schuimende golfjes het breede kanaal krullen. Die weg spoedde zich haastig stroomop, zich regelmatig, vastberaden den zeeboezem op begevend. En achter de wig van luchtbellens verscheen een kop, plat, woest, en wreed, met enorme, wuivende snorren — de kop van een tweeden otter.

Maar om tot onzen otter terug te keeren.

Toen hij in het water kwam, peddelde hij naar het midden van den plas, langzaam en met alle vier zijn zwempooten, tot het verste einde. Ofschoon de wachtende, spiedende zeearend boven zijn koers kon volgen, zooals een hydroplane den loop van een onderzeeër naspeurt, was dit volstrekt niet het geval met de andere bewoners van den poel. Voor hen leek hij niet op een zilveren streep en ofschoon hij een keten van luchtbellens achter zich liet, geloof ik dat die alleen van boven af gezien zilverachtig schenen. Kortom, de otter en de luchtbellens schenen uit het oogpunt der poelbewoners dezelfde oud-gouden en groene kleur te hebben als de zandige bodem en het water.

Maar, wat belangrijker was, om diezelfde reden zag ook de otter den zalm niet ofschoon die groot en zilverachtig was, voor deze hem zag en zich omkeerde. Toen zag de otter de

glinstering van bleek goud-wit weerkaatst door den bovenkant van opzij. Totnutoe had de visch voor den otter alleen maar zijn omgeving weerkaatst — d.w.z. hij had eruit gezien als een zeer vaag belijnde oud-gouden en groene gestalte tegen een oud-gouden achtergrond.

Nu deed de otter volstrekt niet wat van hem verwacht werd; hij maakte geen jacht op den zalm — toen. In plaats daarvan keerde hij om toen hij aan het eind van den poel was gekomen en zwom langzaam terug langs één kant, nog steeds peddelend met alle vier zijn pooten, voorzichtig snuffelend in iederen inham, gat en schaduw — en tenzij ge onder water zijt geweest, zoudt ge nooit raden hoe zelfs een kleine poel het tehuis is van geheimzinnige hoekjes en schaduwen — tot hij kwam aan zijn uitgangspunt en vervolgde toen zijn ronde langs den anderen kant. Hij scheen heel goed te weten dat hij den zalm ergens naar den kant had gejaagd, daar het de gewoonte van visschen is naar den kant te zwemmen als zij door een vijand in het water worden verschrikt, en daar zocht hij ook naar den zalm.

Plotseling in het midden van een bijzonder nevelige schaduw, bijna voor zijn neus, stellig op een voet afstand, was er een verblindende straal van verguld zilver, terwijl de zalm meteen een hoek wegschoot met dat verbazend vermogen zich bliksemsnel om te keeren, dat alleen een visch in het water bezit.

Zeer stellig hebben noch de dieren op het land, noch de vogels in de lucht, dit vermogen, ofschoon sommige insecten het heel dicht naderen — als zij het niet werkelijk bereiken.

Maar de otter was voorbereid. Hij scheen bijna door het water te springen, zijn voorpooten tegen zijn zijden drukkend, en schrikanjagend trappend met zijn sterke achterpooten, en — hij miste!

Zijn tanden sloten oopen als een knip een halven duim van den rug van den zalm, terwijl de visch weer een van die wonderbare wendingen in een raaklijn volbracht.

Oogenblikkelijk verdween de zalm — ofschoon een toeschouwer van boven hem langer had kunnen volgen — en oogenblikkelijk verdween ook de otter, in plaats van zijn vervolging voort te zetten en begon zijn aanhoudend, zakelijk doorzoekende, den rand van den poel, als te voren peddelend met alle vier zijn pooten, en alsof er niets was

gebeurd. En als men erover denkt was dit, van het standpunt van den otter beschouwd, de eenige manier; men kan niet goed jacht maken op een schepsel dat men niet kan zien; men moet het weer gaan zoeken daar waar de ervaring duizenden geslachten van iemands voorouders heeft geleerd dat het waarschijnlijk gevonden zal kunnen worden.

Langzaam doorsnuffelde de otter weer den poel, nadat hij hem nogmaals in de lengte was doorgezwommen, tot hij bijna den cirkel had gemaakt, toen nogmaals — thans bijna onmiddellijk boven hem — de verraderlijke schittering kwam terwijl de spiedende zalm zijn bliksemsnelle wending maakte. Maar de otter vergiste zich dezen keer niet.

Met zijn voorpooten ingetrokken en zijn achterpooten krachtig uitslaande, draaide hij zooals de visch draaide en schoot weer vooruit langs de lengte van den poel, zijn neus geen duim achter den staart van den zalm; en toen deze de bocht wilde nemen greep de otter hem krachtig en stevig in het midden van den rug en met één beet sneed hij voor altijd diens levensdraad door. Intusschen was de groote zeearend al dien tijd omhoog blijven zweven, terwijl de zilveren strepen beneden in haar trotsche oogen flikkerden en haar iets vertelden van hetgeen beneden gebeurde. En al dien tijd naderde ook de tweede otter, regelmatig het kanaal opzwevend, met een koers die het dier binnen twee meter afstand van den poel zou brengen. Onze otter stond thans op den bodem van den poel met den levenloozen zalm, vast, dwars voor zijn bek. Hij was glibberig en maakte nog een of twee krampachtige bewegingen, maar de hoektanden van den otter waren speciaal gemaakt om glibberige klanten als levende visch vast te houden en de diepe oneffenheden erin grepen stevig in de gladde oppervlakte der geschubde kanten. (Wordt vervolgd).



Foto van Bijsterveld.

### DRIE POSEURS.